

PUHE VUORITYÖLÄISTEN I YLEISVENÄLÄISESSÄ PERUSTAVASSA EDUSTAJAKOKOUKSESSA ¹⁰⁷

Toverit! Sallikaa minun ensiksikin tervehtiä Kansankomissaarien Neuvoston nimessä vuori- ja kivihiliteollisuuden työläisten ensimmäistä edustajakokousta.

Toverit, tällä edustajakokouksella ja koko tällä teollisuusosalalla on erittäin tärkeä merkitys Neuvostotasavalalle. Kaikki te tietenkin tiedätte, ettei voi olla mitään nykyajan teollisuutta, mitään tehtaita ja tuotantolaitoksia ilman hiiliteollisuutta. Hiili on teollisuuden todellista leipää, ilman tätä leipää teollisuus joutuu seisomaan, ilman tätä leipää rautatieliikenteen tila pysyy mitä kurjimpana eikä sitä voida millään kunnostaa; ilman tätä leipää kaikkien maiden suurteollisuus hajoaa, rappioituu, palaa takaisin alkukantaisuuden tilaan; mutta nykyään jopa niissäkin maissa, jotka ovat paljoa kehittyneempiä kuin Venäjä ja jotka ovat kärsineet sodasta paljoa vähemmän kuin Venäjä, jopa voittajamaissakin, hiilennälkä ja hiilipula tuntuvat erittäin tuskallisesti. Sitäkin välttämättömämpää on, että toverit, jotka ovat nyt kokoontuneet luodakseen lujan, voimakkaan, mahtavan ja tietoisien vuorityöläisten liiton, että he käsittäisivät täysin selvästi, kuinka valtavia tehtäviä koko Neuvostotasavalta, työläisten ja talonpoikain valta asettaa tälle edustajakokoukselle, asettaa vuorityöläisille, sillä nyt, käytyämme kaksi vuotta ankaraa taistelua koko maailman kapitalistien tukemia valkokaartilaisia ja kapitalisteja vastaan ja saavutettuumme voiton, meitä odottaa jälleen ankara taistelu, yhtä vaikea kuin edellinenkin, joskin kiitollisempi, nimittäin taistelu veretömällä rintamalla, työrintamalla.

Kun tilanherrat ja kapitalistit yrittivät verisellä rintamalla murskata Venäjän Neuvostovallan, näytti siltä, että

Neuvostotasavallan asia on toivoton, että Neuvosto-Venäjä, heikoin, jäljellejäänein ja pahimmin runneltu maa, ei kykene pitämään puoliaan koko maailman kapitalisteja vastaan. Maailman rikkaimmat valtakunnat auttoivat tässä taistelussa Venäjän valkokaartilaisia, ne tuhlasivat satoja miljoonia ruplia tähän avunantoon, lähettivät varusteita, järjestivät ulkomailla erikoisia upseerien koulutusseirejä ja nytkin vielä on ulkomailla värväystoimistoja, jotka maailman rikkaimpien kapitalistien auttamina värväivät venäläisiä sotavankeja ja vapaaehtoisia sotaan Neuvosto-Venäjää vastaan. Luonnollisestikin näytti siltä, että tilanne on toivoton ja ettei Venäjä kykene pitämään puoliaan meitä voimakkaampia maailman sotilaallisia suurvaltoja vastaan. Mutta sellainen ihme osoittautui kuitenkin mahdolliseksi, ja näinä kahtena vuotena Neuvosto-Venäjä on tehnyt tämän ihmeen.

Neuvosto-Venäjä selvisi voittajaksi maailman kaikkia rikkaimpia suurvaltoja vastaan käymässään sodassa. Minkä vuoksi? Ei tietenkään sen vuoksi, että me olisimme olleet sotilaallisessa suhteessa voimakkaampia. Asianlaita ei ole niin. Vaan sen vuoksi, että sivistysvaltioissa oli sotilaita, joita ei voitu enää pettää, vaikka heille yritettiinkin käyttämällä pinomäärin paperia todistaa, että bolshevikit ovat Saksan asiamiehiä, vallananastajia, kavaltajia ja terroristeja. Tämän touhun tulokseksi huomaamme, että sotilaat lähtivät takaisin Odessasta joko vakaumuksellisinä bolshevikkeina tai miehinä, jotka sanoivat, että „he eivät rupea sotimaan työläisten ja talonpoikain hallitusta vastaan”. Voittomme perustui ennen kaikkea siihen, että Länsi-Euroopan kehittyneiden maiden työläiset osoittautuivat sikäli ymmärtäväisiksi ja myötämielisiksi työväenluokalle koko maailman mitassa, että miljoonapainoksina ilmestyvän porvarilehdistön valheista ja bolshevikkeihin kohdistuneesta iljettävästä parjausryöpystä huolimatta työläiset olivat meidän puolellamme ja tämä seikka ratkaisi sodan eduksemme. Kaikille oli selvä, että jos sadat tuhannet sotilaat olisivat sotineet meitä vastaan samalla tavalla kuin Saksaa vastaan, niin me emme olisi kyenneet pitämään puoliamme. Se oli ilmeistä jokaisesta, joka tietää mitä sota on. Siitä huolimatta tapahtui sellainen ihme, että me voitimme heidät, että he sortuivat keskinäiseen eripuraisuuteensa, että paljon puhutusta Kansainliitosta tuli

raivopäisten koirien liitto, koirien, jotka rähinöivät lualoista eivätkä pääse sopimukseen yhdestäkään kysymyksestä, kun taas bolshevikkien kannattajien, niin välittömien kuin välillistenkin, niin tietoisten kuin vähätietoistenkin, määrä lisääntyy joka maassa ei vain päivä päivältä, vaan tunti tunnilta.

Kaikki, jotka ovat myötämielisiä sosialismille, tietävät mikä on II Internationale, joka 25 vuotta, vuodesta 1889 vuoteen 1914, johti sosialistista liikettä kaikissa maissa, mutta kun imperialistinen sota alkoi, II Internationalen sosialistit siirtyivät oman hallituksensa puolelle, jokainen puolusti omaa hallitustaan; kaikki, jotka lukeutuivat tasavaltalaisiin, eseriin ja menshevikkeihin, asettuivat joka maassa oman hallituksensa puolelle, puolustivat isänmaataan, eivät paljastaneet salaisia sopimuksia eivätkä julkaisseet niitä; sosialistit, joita oli pidetty työväenluokan johtajina, siirtyivät kapitalistien puolelle, esiintyivät Venäjän työväenluokkaa vastaan. Saksan hallituksen johdossa ovat scheidemannilaiset, jotka yhä vieläkin sanovat itseään sosialidemokraateiksi, mutta ovat mitä halpamaisimpia pyöveleitä, jotka liitossa tilanherrain ja kapitalistien kanssa ovat murhanneet Saksan työväenluokan johtajat Rosa Luxemburgin ja Karl Liebknechtin sekä tuhonneet 15 tuhatta Saksan proletariaa. III, Kommunistinen Internationale, on sitten perustetuksi tultuaan saavuttanut vuoden mittaan täydellisen voiton. II Internationale on hajonnut lopullisesti.

Näin voimakas on ollut Venäjän Neuvostovallan vaikutus koko maailman työläisiin kaikesta valheesta ja kaikesta Neuvostovaltaa vastaan kohdistuneesta parjauksesta huolimatta. Sotilaat ja työläiset ovat sitä mieltä, että valtan tulee kuulua niille, jotka tekevät työtä, ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä, ken tekee työtä, hänellä on äänioikeus valtiossa, hän voi vaikuttaa valtion asioiden ratkaisuun. Tämä on selvä totuus, ja työväenluokan miljoonaiset joukot ovat sen käsittäneet.

Nyt on ratkaistavananne vaikea tehtävä — sotilaallisten voittojemme jälkeen on saavutettava vielä vaikeampi voitto. Tämän voiton saavuttaminen on oleva sitäkin vaikeampi, koska siihen ei riitä pelkkä sankaruus, tässä suhteessa päästään tuloksiin vain sitkeällä työllä, se vaatii vuosikautia ahkeraa työtä.

Kaikkialla maailmassa kapitalistit kokoavat työvoimaa ja lisäävät tuotantoa, mutta työläiset sanovat heille: antakaa ensin työläisille ruokaa, lopettakaa ensin tora, jossa on kysymyksessä työläisten henki, lopettakaa ensin teurastukset, sillä vielä eilen niissä tuhoutui miljoonia ihmisiä sen takia, kuka, englantilaisetko vai jotkut muut saalistajat saavat hallita. Niin kauan kuin valta on kapitalisteilla, me emme ajattele tuotannon kohottamista, vaan kapitalistien karistamista niskastamme.

Mutta heti kun kapitalisti on nujerrettu, todistakaa, että kykenette kohottamaan tuotantoa ilman kapitalisteja, kumotkaa valhe, jota kapitalistit levittävät tietoisista työläisistä sanoen, ettei kysymyksessä ole vallankumous eikä uusi järjestys, vaan pelkkä hävitys, kosto kapitalisteille ja että työläiset itse eivät milloinkaan kykene järjestämään asioita eivätkä kohottamaan maataan rappiotilasta, he saavat aikaan vain anarkiaa. Tämä on se valhe, jota kaikkien maiden kapitalistit levittävät miljoonin eri keinoin ja joka puolueeseen kuulumattomien välittämänä, bolshevikien vihollisten välittämänä tunkeutuu tuhansin eri tavoin myös Venäjän työläisten keskuuteen, etenkin sellaisten työläisten keskuuteen, jotka ovat vähimmin valistuneita, jotka ovat eniten kapitalismin turmelemia tai takapajuisimpia. Me sitä vastoin olemme huomanneet, että jos kohta olemme Neuvostovallan olemassaolon kahden vuoden aikana voittaneet koko maailman, niin se on tapahtunut etupäässä vain työläisten sankaruuden ansiosta.

Meitä moititaan proletariaatin diktatuurin, raudanlujan, säälimättömän ja horjumattoman työläisten vallan vuoksi, joka on valmis kaikkeen ja sanoo: kuka ei ole kanssamme, se on meitä vastaan, ja pieninkin tähän valtaan kohdistuva vastarinta murretaan. Mutta me olemme siitä ylpeitä ja sanomme, että ellei tätä työläisten raudanlujaa valtaa, tätä työväen etujoukkoa olisi ollut, emme olisi kyenneet pitämään valtaa edes kahta kuukautta saattikka kahta vuotta. Tämä diktatuuri antoi meille sen, että joka kerta kun sodassa koitti vaikea hetki, puolue mobilisoi kommunisteja, ja eturiveissä taistellen he kaatuivat ensimmäisinä, heitä kaatui tuhansittain Judenitshin ja Koltshakin rintamalla; kaatui työväenluokan parhaita miehiä, jotka uhrasivat itsensä käsittäen, että he tuhoutuvat, mutta pelastavat sukupolvia, tuhansia työläisiä ja talonpoikia. He saattoivat

armotta häpeään etuilijat, ne jotka sodassa pitivät huolta ainoastaan omasta itsestään, ja ampuivat säälimättä nuo etuilijat. Me olemme ylpeitä tästä diktatuurista, tästä työläisten raudanlujasta vallasta, joka sanoi: me kukistimme kapitalistit ja olemme kaikki valmiit kaatumaan taistelussa, jos he tekevät pienimmänkin yrityksen valtansa palauttamiseksi. Kukaan ei ole näinä kahtena vuotena nähnyt nälkää enemmän kuin Pietarin, Moskovan ja Ivanovo-Voznesenskin työläiset. Nyt on laskettu, että näinä kahtena vuotena he saivat viljaa korkeintaan 7 puutaa vuodessa, jota vastoin viljarikkaiden kuvernementtien talonpojat kuluttivat vähintään 17 puutaa vuodessa. Työläiset ovat antaneet lukuisia uhreja, kestäneet monia sairauksia, heidän riveissään lisääntyi kuolevaisuus, mutta sittenkin he todistavat, etteivät työläiset ole nousseet kapinaan kapitalisteja vastaan kostontunteesta, vaan sen vuoksi, että he ovat järkähtämättömästi päättäneet luoda yhteiskuntajärjestelmän, jossa ei tule olemaan tilanherroja eikä kapitalisteja. Juuri sen vuoksi on annettu nämä uhrin ja vain näiden ennen kuulumattomien uhrausten hinnalla, joihin sitä paitsi on antauduttu tietoisesti, vapaaehtoisesti ja alistumalla Punaisen Armeijan kuriin, Armeijan, jossa ei turvauduta vanhoihin kurinpitokeinoihin,—vain näiden suurten uhrausten hinnalla ovat edistyneet työläiset voineet säilyttää diktatuurinsa ja saavuttaa oikeutettua kunnioitusta koko maailman työläisten taholta. Niiden, jotka eniten parhaavat bolshevikkeja, ei pitäisi unohtaa, että diktatuuri on merkinnyt ennen kaikkea uhrauksia, ennen kaikkea nälänhätää itse työläisille, jotka ovat toteuttaneet diktatuuria käytännössä. Ivanovo-Voznesenskin, Pietarin ja Moskovan työläiset ovat näiden kahden vuoden aikana joutuneet kärsimään enemmän kuin kukaan muu punaisilla rintamilla käydyissä taisteluissa.

Hiiliteollisuudessa työskentelevien tovereiden on otettava huomioon etupäässä ja ennen kaikkea tämä ja painettava se visusti mieleen. Te olette etujoukkoa. Me jatkamme sotaa — emme veristä sotaa, sen olemme onneksi lopettaneet, nyt ei kukaan uskalla hyökätä Neuvosto-Venäjän kimppuun, koska tietää tulevansa lyödyksi, sillä tietoisia työläisiä ei voida lähettää meitä vastaan: he räjäyttävät satamat niin kuin he räjäyttivät englantilaisten sataman Arkangelissa, niin kuin he räjäyttivät Odessan sataman.

Tämä on varmaa, tässä suhteessa olemme jo saaneet voiton, mutta silti me jatkamme sotaa, jatkamme sitä taloudellisella rintamalla. Säckimiehet, vähäinen määrä työläisiä, jotka ovat vanhan kapitalismin turmelemia ja ajattelevat, että „minun palkkaani on korotettava, muista minä vähät välitän”, nämä ovat niitä, joita vastaan me nyt taistelemme. „Maksa minulle kaksinkertainen palkka, anna minulle 2—3 naulaa leipää päivässä”, mutta he eivät ajattele lainkaan sitä, että heidän pitäisi tehdä työtä työläisten ja talonpoikien puolustuksen hyväksi ja taistella voittaakseen kapitalistit. Heitä vastaan on taisteltava kasvattamalla heitä toverillisesti, vaikuttamalla heihin toverillisesti, ja tätä ei voi suorittaa kukaan muu, paitsi ammattiliitot. Näille työläisille on selitettävä, että mikäli he asettuvat elintarvikkeenä muiden keinottelijain puolelle, niiden rikkaiden talonpoikien puolelle, jotka sanovat, että „mitä enemmän minulla on viljaa, sitä enemmän rikastun”, että „jokainen huolehtikoon itsestään, jumala yksin kaikista”, niin siinä tapauksessa he ajattelevat samoin kuin herrat kapitalistit ja kaikki ne, jotka vaalivat vanhoja kapitalistisia tottumuksia, mutta niitä, jotka ajattelevat vanhaan tapaan me pidämme pettureina, kavaltajina, jotka työväenluokan tulee julkisesti tuomita ja saattaa häpeään. Meitä ympäröi suurin osa kapitalistisia maita, ne liittoutuvat kaikkialla maailmassa meitä vastaan, ne liittoutuvat säkkimiestemme ja keinottelijoittemme kanssa, ne tahtovat kukistaa meidät väkivalloin, ne luulevat olevansa meitä voimakkaampia. Me olemme edelleenkin kuin piiritetyssä linnoituksessa, johon koko maailman työläiset suuntaavat katseensa tietäen, että täältä heille tulee vapaus, ja tässä piiritetyssä linnoituksessa meidän on toimittava sotilaallisen jyrkästi, antaumuksellisesti ja sotilaallista kuria noudattaen. Etuiliijoita, jotka eivät halua saattaa ryhmänsä intressejä sopusointuun kaikkien työläisten ja talonpoikain intressien kanssa, emme saa sietää työväen keskuudessa.

Ammattiliiton avulla on saatava aikaan samanlainen toverikuri kuin meillä on ollut Punaisessa Armeijassa. Sitä vakiinnuttavat meillä käytäntöön kaikki parhaat ammattiliitot, ja olen varma, että tekin, perustettuanne nyt vuorityöläisten ammattiliiton, luotte sellaisen kurin.

Ammattiliitonne on muodostuva erääksi johtavimmaksi liitoksi, ja tässä suhteessa valtiolta tulee antamaan kaikkea sitä apua, mitä suinkin voidaan antaa. Olen vakuuttunut siitä, että tekin olette valmiit uhrauksiin luodaksenne lujan työkurin, kohottaaksenne työn tuottavuutta ja antaumuksellisuutta hiiliteollisuustyöläisten keskuudessa, jotka tekevät kenties raskainta, likaisinta, tappavinta työtä, josta ihmiskunta pyrkii yleensä tekemään lopun tekniikan avulla.

Mutta pelastaaksemme Neuvostovallan nyt, on teollisuudelle annettava ravintoa, s.o. hiiltä. Ilman sitä ei voida kunnostaa taloutta eikä käyttää rautateitä, ilman sitä ei voida panna käyntiin tehtaita eikä valmistaa teollisuustuotteita viljan vastikkeeksi talonpojille, jotka tietenkään eivät voi tyytyä pelkkiin värillisiin papereihin ja jotka antavat meille lainaa, sillä he ovat velvollisia antamaan lainaa nälkäisille työläisille. Mutta me olemme velvollisia palauttamaan tuon lainan, ja senpä vuoksi tuotantoa on lisättävä kymmenkertaisesti ja pantava käyntiin kaikki tehtaat.

Tällainen on siis, toverit, se jättiläistehtävä, joka on kaikkien tietoisten työläisten ratkaistavana ja kuuluu kaikille työläisille, jotka käsittävät, että kysymyksessä on Neuvostovallan ja sosialismin säilyttäminen ja lujittaminen, jotta tulevat sukupolvet saataisiin pelastetuiksi ikiajoiksi tilanherrain ja kapitalistien ikeen alaisuudesta. Se, joka ei halua käsittää tätä, on karkotettava työläisten keskuudesta, mutta siihen, joka ei käsitä tätä kyllin selvästi, ammattiliittojen on vaikutettava opettamalla, arvovallallaan ja propagandan avulla, pitämällä mitä suurinta huolta tuotannosta ja työkurista. Tätä tietä lujitamme työläisten ja talonpoikain valtaa, ja tätä, joskin hitaasti edistyvää, mutta mitä tärkeintä työtä tehden te saavutatte ja teidän täytyy saavuttaa voittoja, jotka ovat tärkeimpiä kuin Punaisen Armeijamme rintamavoitot.

*Julkaistu v. 1920 kirjasessa:
„Vuorityöläisten I yleisvenäläisen
perustavan edustajakokouksen
pääöstauselmat ja päätökset”.
Moskova*

*Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan*